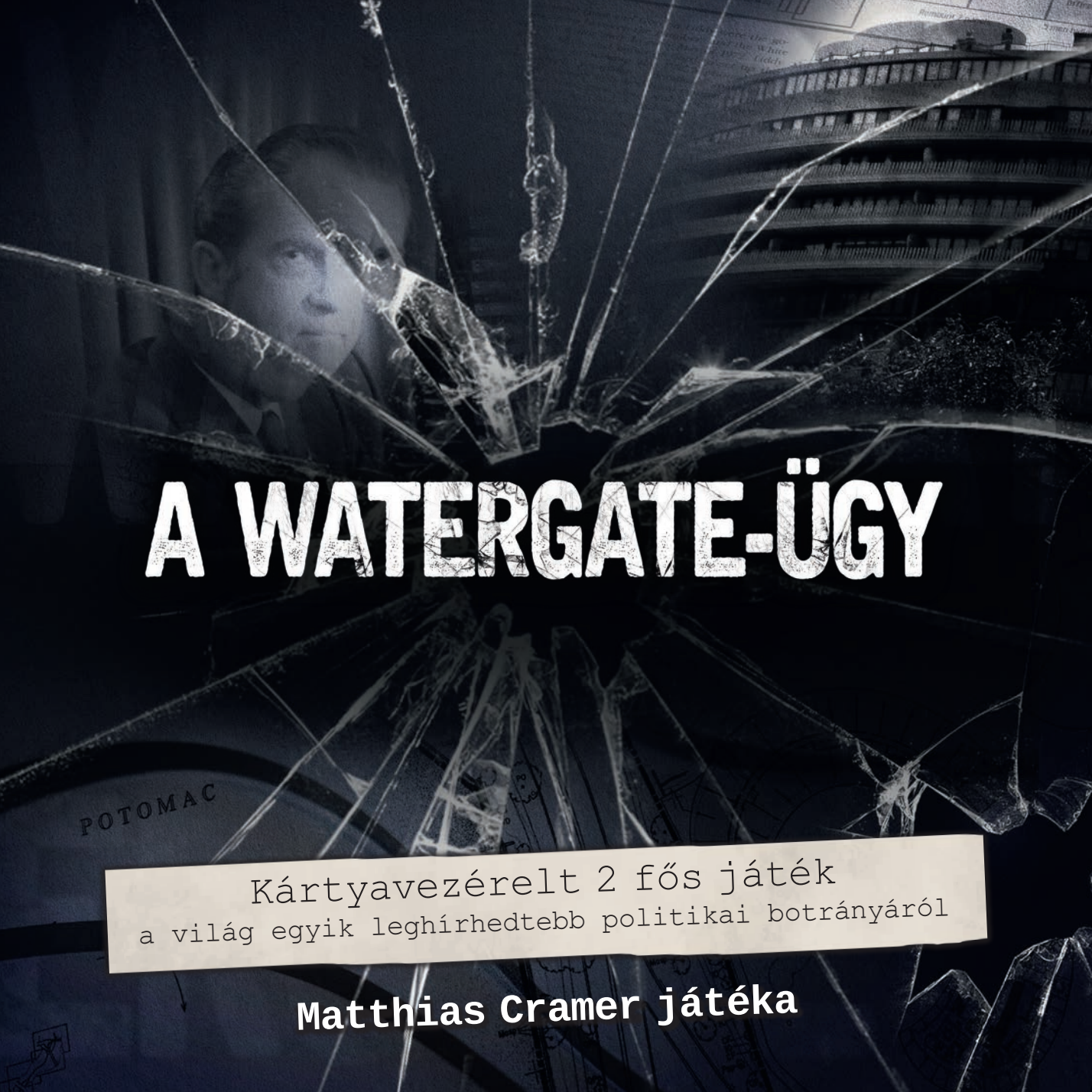

A WATERGATE-ÜGY
POTOMAC
Kártyavezérelt 2 fős játék
a világ egyik leghírhedtebb politikai botrányáról
Matthias Cramer játéka

TÖRTÉNELEM

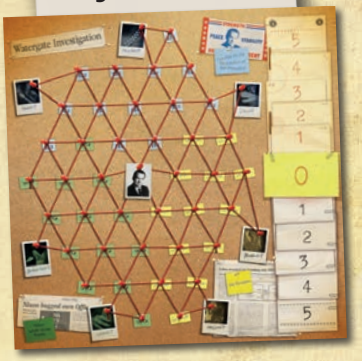
1972-ben öt embert tartóztattak le a Washingtonban található Watergate-épületben. Bár elsőre a Demokrata Párt székházába való betörés piti bűnténynek tűnt, mégis felkeltette a Washington Post két újságírójának, Bob Woodwardnak és Carl Bernsteinnek az érdeklődését. A következő két évben zajló nyomozás során az újságírók kiderítették, a betörést végrehajtó emberek tulajdonképpen a Fehér Ház által felbérelt kémek voltak. Ennek eredményeképpen 1974-ben – a vádemelés elkerülése érdekében – Richard Nixon, az Amerikai Egyesült Államok elnöke lemondott.

A JÁTÉK CÉLJA

A Watergate-ügyben az egyik játékos a Washington Post szerkesztőjét fogja alakítani, a másik játékos pedig a Nixon-kormányzatot. Mindkét játékos két teljesen egyedi paklival vág neki a játéknak. A győzelem érdekében a Nixon-kormányzatnak elég lendületet kell gyűjtenie ahhoz, hogy eljusson az elnöki mandátum végéig, a szerkesztőségnek ezzel szemben találnia kell két informátort, akiket közvetlenül össze tud kötni az elnökkel. Természetesen a kormányzat mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy eltüntesse a bizonyítékokat. Talán a titkos informátor, „Mély Torok” segít átbillenteni a mérleg nyelvét. Kezdetét veszi a felfokozott verseny az idővel…

A JÁTÉK TARTOZÉKAI

1 játéktábla

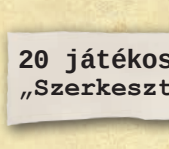
1 lendületkártya „Nixon-kormányzat”

1 lendületkártya „Szerkesztő”

20 játékoskártya „Nixon-kormányzat”

20 játékoskártya „Szerkesztő”

1 kezdeményezéskártya

1 forduló végi áttekintő kártya

9 lendületjelölő

1 kezdeményezésjelölő

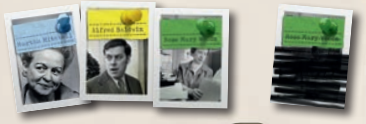
1 húzózsák

36 bizonyítékjelölő

7 fényképlapka

ELŐKÉSZÜLETEK

1) Döntsétek el, ki fogja alakítani a Szerkesztőt és ki a Nixon-kormányzatot (továbbiakban csak „Nixon”).

2) Tegyétek a **játéktáblát** A kettőtök közé úgy, hogy a Szerkesztő szemből lássa azt, Nixon pedig fentről.

3) Vegyétek magatokhoz a szerepeteknek megfelelő 21 kártyát.

4) A **lendületkártyákat** B tegyétek a kutatássáv mellé.

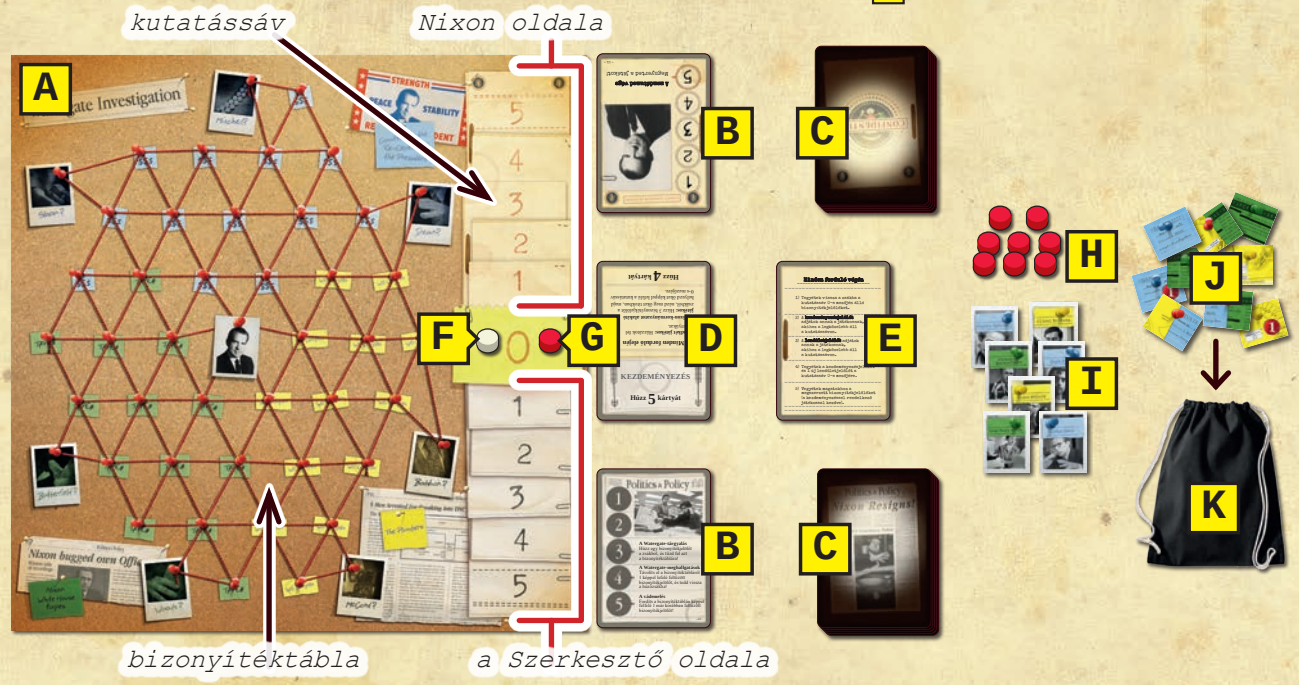
5) Mindketten keverjétek meg a 20 **játékoskártyátokat**, és formáljatok belőlük egy-egy képpel lefelé fordított **húzópaklit** C.

6) A **kezdeményezéskártyát** D tegyétek a kutatássáv 0-s mezője mellé, a két lendületkártya közé úgy, hogy a kártyán látható nyilak a Szerkesztő felé mutassanak. A **forduló végi áttekintő kártyát** E tegyétek a kezdeményezéskártya mellé.

7) Tegyétek a **kezdeményezésjelölőt** F és a **lendületjelölőt** G a kutatássáv 0-s mezőjére. A megmaradt 8 **lendületjelölőből** H formáljatok egy készletet.

8) Formáljatok egy készletet a 7 **fényképlapkából** I is. Ez a készlet tartalmazza a lehetséges informátorokat.

9) A 36 **bizonyítékjelölőt** J tegyétek a **húzózsákba** K.

A JÁTÉK MENETE

A Watergate-ügy több fordulón keresztül zajlik, minden forduló 3 fázisból áll.

A) Kezdeti fázis — A játékosok kártyákat húznak a kezükbe a fordulóra, és újabb bizonyítékjelölők kerülnek a kutatássávra.

B) Kártyafázis — A játékosok felváltva játszanak ki kártyákat, végrehajtva azok akcióit. Ez egészen addig tart, ameddig el nem fogynak mindkét játékos kezéből a kártyák.

C) Kiértékelés fázis — A kutatássávon lévő kezdeményezés, lendület és bizonyítékjelölők, egyik vagy másik oldalhoz kerülnek, attól függően, melyik oldalon fejezték be a fordulót.

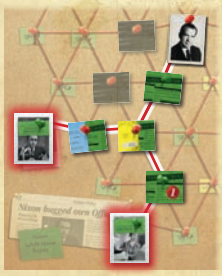
Nixon azonnal megnyeri a játékot, ha:

Sikerül összegyűjtenie 5 lendületjelölőt a lendületkártyájára.

A **Szerkesztő azonnal megnyeri** a játékot, ha:

A bizonyítéktáblán legalább két informátor (képpel felfelé fordított fényképlapka) van összekapcsolva Nixon portréjával képpel felfelé fordított bizonyítékjelölőkkel.

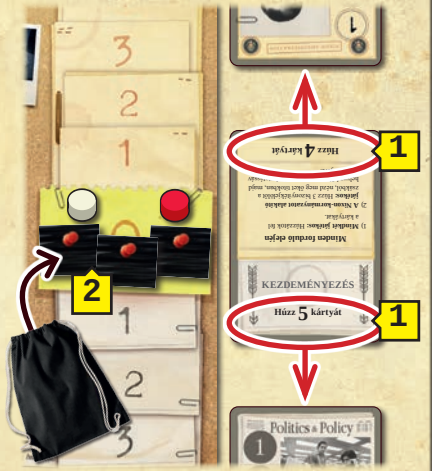

A) Kezdeti fázis

Hajtsátok végre a következő 2 lépést:

1) **Mindkét játékos:** A kezdeményezéskártya felétek mutató száma határozza meg, hogy a forduló elején hány kártyát kell húznotok a saját paklitokból (4 vagy 5 kártyát). Vegyétek a kezetekbe a megadott számú kártyát úgy, hogy az ellenfél ne láthassa azokat. Ha elfogyott a húzópakli, keverjétek össze a dobópakli (a játék során formálódik) lapjait, egy új képpel lefelé fordított húzópaklit formálva belőlük.

2) **Kizárólag Nixon:** Húzz 3 bizonyítékjelölőt a zsákból, nézd meg őket titokban, majd helyezd őket **képpel lefelé** a kutatássáv 0-s mezőjére.
Nixon a forduló során bármikor megnézheti a kutatássávon található, képpel lefelé fordított bizonyítékjelölőket, a Szerkesztő ezzel szemben soha.

B) Kártyafázis

A kezdeményezéssel rendelkező játékossal kezdve (aki felé a kezdeményezéskártyán látható nyilak mutatnak), felváltva kerültök sorra, ameddig egyikőtöknek sincs már a kezéből kijátszható kártyája.

A körödben kötelezően ki kell játszanod egy kártyát a kezedből.

Minden kártya két részből áll: • **érték rész**

• **akció rész**

Megjegyzés: *Minden kártya alján található egy idézet, ez a játékmenetre nincs hatással.*

A két lehetséges rész közül az **egyiket** ki kell választanod és végre kell hajtanod.

ÉRTÉK RÉSZ

Ha a kártya **érték részét** szeretnéd használni, **mozgasd magad felé** a kutatássávon található **egyik jelölőt** annyi mezővel, amennyi a kártyán látható érték (1–4). Választhatod a kezdeményezés- ⚪, a lendület- 🔴 vagy az egyik bizonyítékjelölőt is.

Ha bizonyítékjelölőt mozgatsz, vedd figyelembe az alábbi szabályokat:

A játékban 3 típusú bizonyítékjelölő található, mindegyik külön színben:

 Kék (ezek a Nixon újraválasztási kampányából származó csekkeket jelképezik)

 Sárga (ezek a Watergate-komplexum tervrajzait jelképezik)

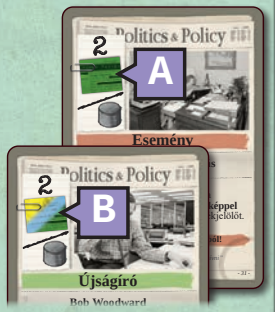
 Zöld (ezek a Fehér Ház hangszalagjainak másolatait jelképezik)

A játékban találhatók kétszínű bizonyíték-jelölők is, ezeket bármelyik, a lapkán szereplő színként használhatjátok.

Amikor a kártya érték részét bizonyítékjelölő mozgatására szeretnéd használni, akkor a bizonyítékjelölő vagy a kétszínű bizonyítékjelölő egyik színének meg kell egyeznie a kártyán láthatóval **A**.

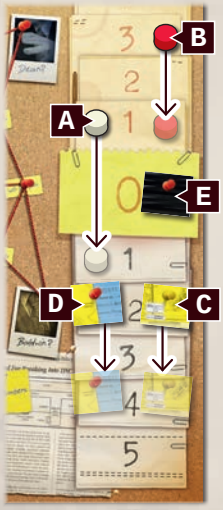
Ha a kártyán dzsóker **B** (mindhárom színt tartalmazó) bizonyítékjelölő látható, akkor bármilyen színű bizonyítékjelölőt mozgathatsz.

Ha egy **képpel lefelé** fordított bizonyítékjelölőt szeretnél mozgatni, vedd figyelembe az alábbi szabályokat:

Nixon: Egy **képpel lefelé** fordított bizonyítékjelölő mozgatásához csak fordítsd képpel felfelé azt, majd mozgasd a kártyán meghatározott érték szerint. (Ne feledd, bármikor megnézheted a képpel lefelé fordított bizonyítékjelölőket.)

Szerkesztő: Egy **képpel lefelé** fordított bizonyítékjelölő mozgatásához meg kell kérdezned Nixont, hogy a kutatássávon képpel lefelé fordított jelölők között található-e olyan színű, ami megegyezik az aktuálisan kijátszott kártyádon található színnel (dzsóker esetén nevezz meg egy színt). Ha van ilyen, Nixon köteles felfedni azt, és annyi mezőt mozgatnia feléd, amennyi a kártyán látható. Ha több ilyen jelölő is van, akkor Nixon szabadon eldöntheti, melyiket fedi fel, és mozgatja feléd. Ha nincs ilyen (erről Nixon tájékoztatni fog téged) akkor ehelyett mozgathatod vagy a kezdeményezésjelölőt, vagy a lendületjelölőt, vagy egy már korábban felfedett bizonyítékjelölőt, ami megegyezik a kártyán látható színnel (dzsóker esetén bármelyiket).

PÉLDA:

*A Szerkesztő a kártya érték részét használja, ezért a kutatássávon **2 mezővel** maga felé mozgathatja a következő jelölők **egyikét**:*

- *a kezdeményezésjelölőt* **A**,
- *a lendületjelölőt* **B**,
- *a sárga bizonyítékjelölőt* **C** *(mert megegyezik a kártyán látható színnel), vagy*
- *a sárga/kék bizonyítékjelölőt* **D** *(mert a jelölőn található egyik szín megegyezik a kártyán látható színnel).*

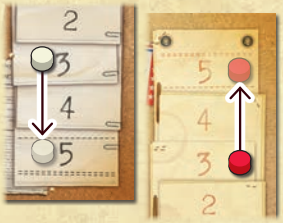
Ha a Szerkesztő a képpel lefelé fordított bizonyítékjelölőt **E** *szeretné mozgatni, akkor előbb fel kell tennie a kérdést Nixonnak, hogy a lapkán található-e sárga szín.*

Ha igen, Nixon felfedi a lapkát, és két mezőt mozgatja a Szerkesztő irányába azt.

Ha nem, a Szerkesztő a korábban említett lehetőségek egyikét választhatja.

FONTOS: Miután egy kártya **érték részét** használtad, a kártya a **dobópaklidba** kerül. (Ha ez az első kijátszott lapod, tedd a húzópaklid mellé, egy dobópaklit formálva.)

Egy jelölő 5-ös mezőre mozgatása:

Amikor a kutatássávon egy jelölőt a saját oldalad **5-ös mezőjére** mozgattál, a megmaradt mozgáspontjaid elvesznek, **a jelölőt pedig azonnal megszerzed**. Ha egy jelölőt így szereztél meg, kövesd a zöld szövegdoboz utasításait a jelölő típusától függően, a 9. és a 10. oldalon.

FIGYELEM: A megszerzett jelölőt el kell távolítani a kutatássávról, így többé már nem mozdítható.

AKCIÓ RÉSZ

Ha egy kártya akció részét aktiválod, kövesd az ott leírtakat.

Ezeknek 3 típusuk van:

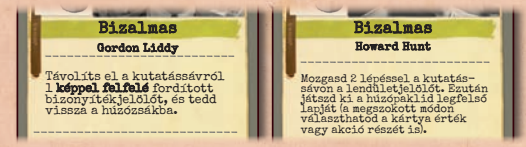
ESEMÉNYEK

A játék kártyáinak többségén esemény található, az eseménykártyák használat után **végleg kikerülnek** a játékból (vagyis visszakerülnek a játék dobozába). *Kizárólag a „Nyitás” kártyán található egy alternatív lehetőség (lásd a 15. oldalon).*

BIZALMASOK

Kizárólag Nixonnak vannak bizalmasai. Miután Nixon az egyik bizalmasának a képességét használta, a kártya a **dobópakliba** kerül.

ÚJSÁGÍRÓK

Kizárólag a Szerkesztőnek vannak újságírói. Miután a Szerkesztő egy újságíró képességét használta, a kártya a **dobópakliba** kerül.

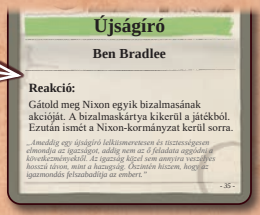

Figyelem:

- Bizonyos kártyáknak követelményei vannak, amelyeknek teljesülniük kell ahhoz, hogy a kártya akcióját választhassátok.

- Bizonyos lapok **reakciókártyák**. Ezen kártyák akció részét csak akkor lehet használni, ha közvetlenül reagálsz velük egy, ellenfél által kijátszott kártyára. (Több információért keresd a „Kártyák áttekintése” részt a 11–16. oldalon.)

Fontos: Amikor egy kártya akcióját használod, követned kell az utasításokat, és teljesen végre kell hajtanod azokat. Azokat az utasításokat, amelyeket nem lehet végrehajtani (például, ha már nincs olyan jelölő, amit a kártya említ) figyelmen kívül hagyhatod.

A kártyák utasításai általában maguktól értetődőek, de a következő oldalon magyarázatot találtok a többször felbukkanó utasításokra. A szabálykönyv mellékletében (a 11. oldaltól kezdődően) megtaláljátok minden kártya szabálypontosítását, és annak történelmi hátterét.

A leggyakoribb utasítások

> Mozgasd 2 lépéssel a kutatássávon a lendület- **és** 2 bizonyítékjelölőt egyaránt.

Ha az utasítás alapján „X mezővel” mozgatnod kellene egy jelölőt, akkor a kutatássávon mozgasd azt **magad felé**.

> Mozgasd a lendületjelölőt a kutatássáv feléd eső oldalán az 5-ös mezőre.

Ha egy utasítás egy konkrétan meghatározott mezőt ad meg a kutatássávon, a jelölőt mozgasd arra a mezőre.

> Mozgasd bármilyen elosztásban, 4 lépést felhasználva, a kutatássávon található bizonyítékjelölőket.

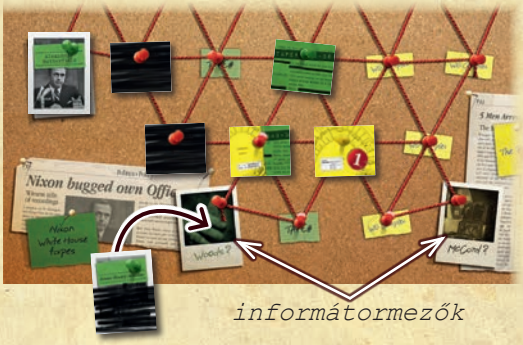
Ha az utasítás alapján mozgatnod kell egy bizonyítékjelölőt, akkor tetszőlegesen választhatsz a kutatássávon lévők közül, függetlenül attól, hogy azok képpel lefelé vagy felfelé lennének (ez változhat, ha a kártya utasítása kifejezetten máshogy rendelkezik).

> Mozgasd a kutatássávon a következőket:
> – a kezdeményezésjelölőt 3 lépéssel;
> – 1 **képpel felfelé** fordított bizonyítékjelölőt 2 lépéssel;
> – 1 **képpel lefelé** fordított bizonyítékjelölőt 1 lépéssel.

Figyelem: Ha bármikor mozgatsz egy képpel lefelé fordított bizonyítékjelölőt, azt azonnal **fel kell fedned**.

> **Szerezd meg**
> **Rose Mary Woods támogatását**
> *Követelmény: Woods fényképe legyen a potenciális informátorok készletében.*
> Tűzd fel a fényképét **képpel lefelé** a bizonyítéktáblára. Mozgasd 1 lépéssel a kutatássávon a kezdeményezés- **vagy** a lendületjelölőt.
> **Távolítsd el ezt a kártyát a játékból!**

Ha egy „tűzd fel a képét a bizonyítéktáblára” utasítást látsz, az annyit jelent, hogy el kell venned a potenciális informátorok készletéből azt a fényképlapkát, ami megegyezik a kártyán szereplő személlyel, őt pedig a bizonyítéktábla saját nevével jelölt mezőjére kell tenned. A Szerkesztő a képeket minden esetben **képpel felfelé** tűzi fel a bizonyítéktáblára (mint felbérelt informátor), Nixon ezzel szemben mindig **képpel lefelé** (kisatírozott oldal).

informátormezők

> Húzz 1 bizonyítékjelölőt a zsákból, és tűzd fel azt **képpel felfelé** a bizonyítéktáblára.

Ha egy „tűzz fel egy bizonyítékjelölőt a bizonyítéktáblára” utasítást látsz, kövesd a zöld szövegdoboz utasításait a „Bizonyítékjelölő feltűzése a bizonyítéktáblára” résznél a 10. oldalon.

További megjegyzések: A játék során bármikor bármelyikőtök megnézheti a bizonyítéktáblára képpel lefelé feltűzött bizonyítékjelölőket.

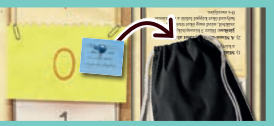
A játék során bármikor bármelyikőtök megnézheti mindkét dobópakli összes lapját, és azokat a lapokat is, amik már véglegesen kikerültek a játékból (a képpel lefelé fordított húzópaklikat viszont soha).

C) Kiértékelés fázis

Amint mindkét játékosnak elfogytak a kártyái a kezéből, megkezdődik a kiértékelés fázis, ami 5 részre oszlik, ebben a sorrendben:

1) A senkihez nem tartozó bizonyítékjelölők visszakerülnek a húzózsákba

Ha a kutatássáv 0-s mezőjén maradtak bizonyítékjelölők (képpel lefelé vagy felfelé), azokat tegyétek vissza a húzózsákba.

2) A kezdeményezés megszerzése

Adjátok a kezdeményezésjelölőt annak a játékosnak, akihez a jelölő a legközelebb áll a kutatássávon.

A kezdeményezésjelölő megszerzése

Amikor megszerzed a kezdeményezésjelölőt, akkor a kutatássávról vedd azt magadhoz, és tedd a kezdeményezéskártyára. Ezután (ha szükséges) fordítsd a kezdeményezéskártyát úgy, hogy a nyilak feléd mutassanak. Ez jelzi azt, hogy mostantól nálad a kezdeményezés.

Ha a kezdeményezésjelölő a 0-s mezőn áll a forduló végén, akkor az aktuális fordulóban kezdeményezéssel **NEM** rendelkező játékos szerzi meg azt magának.

Hagyjátok ki ezt a lépést ha a forduló korábbi szakaszában valaki már megszerezte a kezdeményezésjelölőt (lásd 6. oldal).

3) A lendületjelölő megszerzése

Adjátok a lendületjelölőt annak a játékosnak, akihez a jelölő a legközelebb áll a kutatássávon.

A lendületjelölő megszerzése

Amikor megszerzed a lendületjelölőt, akkor vedd el a kutatássávról, és tedd a lendületkártyád **legkisebb számú** látható mezőjére. Ha látható mellette utasítás, hajtsd azt végre.

Ha a Szerkesztő szerzi meg a lendületjelölőt, de már nincs helye a lendületkártyán, ahová tehetné, akkor a jelölő végleg kikerül a játékból.

Ha a lendületjelölő a kutatássáv 0-s mezőjén áll a forduló végén, akkor egyik játékos sem szerzi meg, és a jelölő visszakerül a készletbe.

Hagyjátok ki ezt a lépést ha a forduló korábbi szakaszában valaki már megszerezte a lendületjelölőt (lásd 6. oldal).

4) A kezdeményezés- és lendületjelölőket tegyétek a kutatássáv 0-s mezőjére

A kezdeményezésjelölőt tegyétek vissza a kezdeményezéskártyáról a kutatássáv 0-s mezőjére.

Tegyetek egy lendületjelölőt a készletből a kutatássáv 0-s mezőjére. Ha ezt a lépést nem tudjátok végrehajtani, mert elfogytak a lendületjelölők, akkor Nixon megnyerte a játékot.

5) Bizonyítékjelölők megszerzése

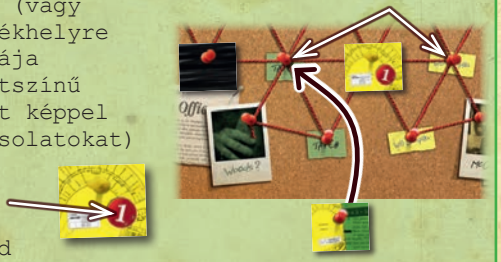
Végezetül, minden játékos megszerzi azokat a bizonyítékjelölőket, amelyek a saját oldalán állnak a forduló végén. A kezdeményezéssel rendelkező játékos tűzheti fel először a bizonyítéktáblára az általa megszerzett (ha van ilyen) bizonyítékjelölőket (lásd a zöld szövegdobozt alább). Ezután a másik játékos tűzi fel az általa megszerzett bizonyítékjelölőket a táblára.

Egy bizonyítékjelölő feltűzése a bizonyítéktáblára

bizonyítékhely

Ha a játék során bármikor szerzel egy bizonyítékjelölőt (vagy egy kártya arra utasít), tűzd fel azt egy üres bizonyítékhelyre a táblán. Egy olyan helyre kell feltűznöd, aminek cédulája színe megegyezik a bizonyítékjelölő színével (vagy a kétszínű bizonyítékjelölők egyik színével). Szerkesztőként ezeket képpel felfelé tűzd fel a bizonyítéktáblára (hogy kiépíts kapcsolatokat) Nixont alakítva pedig képpel lefelé (hogy megszakíts kapcsolatokat).

Figyelem: Ha ezt a szimbólumot látod a bizonyítékjelölőn, akkor a lendületjelölőt mozgasd 1 mezővel magad felé a kutatássávon.

Ebben a pillanatban, ha még egyik játékos sem nyerte meg a játékot (lásd lent), egy újabb forduló kezdődik.

A JÁTÉK VÉGE

A játék **Nixon győzelmével** azonnal véget ér, ha:
- Nixonnak sikerült megszereznie a lendületkártyájára az ötödik lendületjelölőt is **VAGY**
- (ritkán) nem marad egyetlen lendületjelölő sem, amit a kiértékelés fázis 4. lépése során fel lehetne tenni a kutatássávra (lásd fent).

A játék a **Szerkesztő győzelmével** azonnal véget ér, ha:
- sikerült 2 informátort összekapcsolnia a bizonyítéktábla közepén látható Nixon-fényképpel. Egy informátor akkor van összekapcsolva Nixonnal, ha a **képpel felfelé feltűzött fényképlapkától** kiinduló cérnaszál egészen végig követhető a **képpel felfelé feltűzött bizonyítékjelölőkön** keresztül Nixon fényképéig (bizonyítékjelölőt nem tartalmazó mezők vagy a képpel lefelé fordított bizonyítékjelölők megszakítják a kapcsolatot).

A KÁRTYÁK ÁTTEKINTÉSE ÉS HÁTTÉRINFORMÁCIÓK

AZ INFORMÁTOROK

Fotó: Getty Images

Rose Mary Woods

Woods 1951-től Nixon személyi titkáraként dolgozott, egészen a politikai karrierje végéig. Ő volt Nixon egyik legközelebbi bizalmasa, úgy a magán-, mint a politikai életben. A történészek úgy hiszik, lojalitása sodorta őt bíróság elé, azzal a váddal, hogy véletlenül letörölte az 1972. június 20-i hanganyag egy részletét. Az elmondására, miként sikerült ez, csak „a Rose Mary nyújtás”-ként hivatkoznak.

Fotó: www.fordlibrarymuseum.gov

Fotó: Getty Images

Alexander Butterfield

A Vietnámban tett szolgálataiért megkapta a Repülő Szolgálati Érdemkeresztet. Butterfield, eltökéltségének köszönhetően, az elnök államtitkárává lépett elő. Ebben nagy segítséget nyújtott neki barátja, Bob Haldeman, akinek segítségével került be a kormányzatba. Bár közvetlenül nem vett részt a Watergate-ügyben, de részben elősegítette Nixon bukását, amikor bevallotta, hogy az Ovális Irodába Nixon utasítására ő telepítette a hangfelvevő berendezéseket. Butterfield ezzel elismerte a felvevő rendszer létezését a szenátus munkatársai előtt.

Fotó: Getty Images

Hugh Sloan

Sloan az elnök Újraválasztási Bizottságának (CRP) pénzügyi felelőse volt. Woodward és Bernstein elmondása alapján ő volt azon kevés emberek egyike, aki végig őszinte volt. A jelentések szerint Sloannak nem volt tudomása a Watergate-betörésről, a későbbiekben pedig kilépett a bizottságból etikai aggodalmakra hivatkozva. Sloan a Washington Post egyik fontos információforrása volt. Miután elhagyta Washingtont, feleségével, Deborah-val Michiganbe költözött.

Fotó: Getty Images

Martha Mitchell

Nixon főállamügyészének, John Mitchellnek felesége, a Watergate-botrány egyik áldozata. Martha közszereplő volt, akire pejoratívan csak „a Dél szócsöve”-ként hivatkoztak. Mitchell köztudottan kihallgatta férje üzleti ügyeit, már a Watergate-betörés előtt is az újságírók gyakori forrásaként szolgált. Miután felfedezte, hogy a férjéhez köthető emberek vettek részt a betörésben, felkereste egyik kapcsolatát, a riporter Helen Thomast. Férje, sejtve, hogy a felesége beszélni fog, megbízott egy volt FBI-ügynököt, Stephen Kinget, hogy akadályozza meg a feleségét ebben. Miközben Martha telefonon beszélt Thomassal, King kitépte a telefont a falból, és egy pszichiáter segítségével benyugtatózta és fogva tartotta a nőt. A sajtóban Nixon stábja lejáratő kampányt indított ellene, és alkoholproblémákkal vádolta.

Fotó: Getty Images

John Dean

1970 és 1973 között a Fehér Ház jogi tanácsadójaként fontos szerepet játszott a Watergate-botrány kitörésében, a későbbiekben pedig kulcsfontosságú szereplője Nixon és mások bukásának. Dean azután kapta meg a pozíciót, hogy John Ehrlichmant előléptették az elnök belügyekkel kapcsolatos tanácsadójává. Dean másokkal együtt részt vett azokban a hírszerzési műveletekben, amelyek végül a Watergate-botrányhoz vezettek. A balul sikerült betörés után az FBI megbízott igazgatójával, Patrick Grayjel közösen próbálták meg eltüntetni a bizonyítékokat. Az ügy eltussolásában a Grayjel történő közös munkája buktatta le. Tartva attól, hogy bűnbakká válik, Dean kormányhivatalnokokkal kezdett együttműködni, miközben még mindig Nixon tanácsadójaként dolgozott. Bűnösnek vallotta magát az egyik vádpontban, annak érdekében, hogy elkerülje a tárgyalást. A vallomásának köszönhetően több felelőst is sikerült elítélni.

Fotó: Picture Alliance

Alfred Baldwin

1972. május 26-án a volt FBI-ügynök Alfred Baldwin a Watergate-épülettel szemben lévő Howard Johnson szálloda 419-es szobájában találkozott James McCorddal, Gordon Liddyvel és Howard Hunttal. A Watergate-betörés éjszakáján Baldwin az „irányító" szerepében adóvevőn keresztül tartotta a kapcsolatot a betörőkkel. Baldwin feltehetően benne volt az ügy eltussolásával kapcsolatos tevékenységekben, többek között a rablás bizonyítékainak eltüntetésében, ennek ellenére soha nem vádolták meg semmivel. 1972 októberében a Los Angeles Timesban egy interjú jelent meg Baldwinnal, ami további nyomozást eredményezett.

Fotó: Getty Images

James McCord

Volt CIA-ügynök, akinek szakterülete az elektronikai lehallgató berendezések voltak. 1972 januárjától McCord a Republikánus Nemzeti Bizottság és az Újraválasztási Bizottság (CRP) biztonsági embere lett. Egyike volt az 1972. június 17-én letartóztatott öt betörőnek. Bűnösnek vallotta magát összeesküvésben, betörésben és személyek lehallgatásában, de később azt nyilatkozta, hogy John Dean és John Mitchell kényszerítették őt erre. A John Sirica körzeti bírónak írt levelében megnevezett több vezető közigazgatási tisztviselőt, akik részt vettek az ügy eltussolásában. McCord a levelének köszönhetően együttműködő tanúvá vált a kormányzat elleni perben, 25 éves várható börtönbüntetését pedig lecsökkentették az addig börtönben töltött időre.

Fotó: Getty Images

Mély Torok

A Mély Torok álnévvel Mark Felt különleges ügynököt illették, aki az FBI igazgatóhelyettese volt 1942 májusa és 1973 júniusa között. Felt a legfontosabb információforrása volt Bob Woodward és Carl Bernstein újságíróknak. Személyazonosságát teljes titoktartás övezte, egyedül Woodward és Bernstein ismerte őt. A nyilvánosság csak 30 év múlva ismerte meg valódi személyazonosságát, amikor 2005-ben felfedte magát. A Watergate-nyomozás során Felt fontos pozíciót töltött be az FBI-on belül, így hozzáfért minden anyaghoz, amit feltártak a nyomozások során. Felt a Watergate-ügy előtt még 1970 körül találkozott először Woodwarddal, akit név nélküli informátorként különböző történetekkel látott el. A betörés után Woodward felkereste Feltet, ketten pedig egy olyan biztonsági protokollt alakítottak ki, aminek köszönhetően titkos megbeszéléseket tarthattak, ahol Felt megosztotta az FBI-nyomozások során talált információkat. Bár Nixon és mások is sejtették, hogy talán Felt szivárogtathat információkat, de soha nem sikerült ezt bizonyítani, így nem tehettek semmit annak érdekében, hogy elhallgattassák őt. A „Kövesd a pénzt!" (42. kártya) kijelentése volt az, ami Woodwardot kifejezetten jó irányba terelte. Ezt a kijelentését az 1976-ban készült „Az elnök emberei" című film tette igazán népszerűvé, bár lehet, hogy a valóságban Felt száját soha nem hagyta el.

Fotó: Getty Images

Howard Hunt

E. Howard Hunt író, valamint 1970-es távozásáig több mint 30 éven keresztül CIA-ügynök. Mielőtt elhagyta volna a CIA kötelékét, jó kapcsolatot épített ki azzal a Chuck Colsonnal, aki Nixon elnöki kampányán dolgozott. Colson, az elnök akkori tanácsadója később őt bérelte fel, hogy tagja legyen a Fehér Ház különleges nyomozó alakulatának. Hunt egy betörést vezetett egy pszichiáter irodájába, hogy információt szerezzenek Daniel Ellsbergről (aki kiszivárogtatta a Pentagon-iratokat). Álruhát és egyéb eszközöket használt, hogy terhelő információkat szerezzen Edward Kennedyről, végül megszervezte a betörést is a Demokrata Párt tulajdonában álló Watergate-épületbe. Hunt Liddyvel és az öt betörővel közösen állt elsőként törvényszék elé 1972. szeptember 15-én. A neki és a többi betörőnek a hallgatásáért utalt pénzek – amelyeket a Washington Post tárt fel – kulcsfontosságúak voltak abban, hogy leleplezzék az ügy eltussolásával kapcsolatos összeesküvést.

Figyelem: Amikor a kártya akció részét használod, elsőként a lendületjelölőt mozgasd. Ha a lendületjelölőt már korábban megszerezte valamelyik fél, akkor is húzd fel a húzópaklid legfelső lapját, és játszd ki azt.

Fotó: Getty Images

Gordon Liddy

Volt FBI-ügynökként G. Gordon Liddyt Hunt bérelte fel, hogy a Fehér Ház „vízszerelőinek” (lábjegyzet, 4. pont) operatív vezetőjeként tevékenykedjen. Liddy Howard Hunttal közösen szervezte meg a betörést a Watergate-szállodába. Letartóztatták, miután bevallotta, ő felügyelte a betörést. Bűnösnek találták összeesküvés, betörés és illegális lehallgatás bűntettében. 20 év börtönbüntetésre ítélték, de később kegyelmet kapott Jimmy Carter elnöktől, így mindössze négy és fél évet ült rács mögött. A kezdeti lojalitása ellenére 1980-as, „Will” című önéletrajzi könyvében „megeredt a nyelve”.

Fotó: Getty Images

Chuck Colson

Charles Colson 1969 és 1973 között Nixon elnök különleges jogi tanácsadójaként dolgozott. Colsont az adminisztráció mögötti ördögi géniuszként írták le, aki Nixon „intézője” volt. 1971-ben egy feljegyzést írt, amely később „Nixon ellenségeinek listája”-ként vált ismertté. Colson zavargásokat szervezett a vietnámi háborút ellenző tüntetők ellen, de több más kétes tevékenységben is részt vett. Colson bérelte fel Howard Huntot, aki később megszervezte a Watergate-betörést. Colsont végül vád alá helyezték a Watergate-betörések eltussolásáért. Élete későbbi szakaszában evangélikus keresztény lett, és meghatározó szerepet vállalt a börtönök megreformálásában.

Fotó: Getty Images

Bob Haldeman

Harry Robins „Bob” Haldeman Nixon elnök személyzeti főnöke volt 1969 és 1973 között. Haldeman republikánus politikai vezető volt, aki Nixon 1962-es kampányát vezette a kaliforniai kormányzóválasztáson. Haldeman kulcsfontosságú volt a Watergate-ügy eltussolásáért tett erőfeszítésekben. A „Füstölgő puskacső”-ként híressé vált hangfelvételen Haldeman Nixonnal tárgyalt arról, hogyan hátráltassák az igazságszolgáltatást, és a Watergate-nyomozások felfüggesztése érdekében a CIA-n keresztül hogyan próbáljanak meg nyomást gyakorolni az FBI-ra nemzetbiztonsági indokokra hivatkozva. Ez képezte a Nixon elleni vád alapját, ennek következtében Haldeman 18 hónapot töltött rácsok mögött.

Fotó: Getty Images

Fotó: Getty Images

John Ehrlichman

John Ehrlichman az elnök jogi tanácsadója volt, valamint a belügyi helyettese. Különösen fontos szerepet játszott Nixon belpolitikájának megalkotásában. Ehrlichman 1960-tól dolgozott Nixonnak, 1969-ig, amikor csatlakozott a Nixon-kormányzathoz. Ehrlichmannak kulcsszerepe volt a „vízszerelők" csoport megalakításában, akik később megszervezték a Watergate-betörést. Ehrlichman továbbá aktív résztvevője volt az ügy eltussolására irányuló műveleteknek. A szerepe miatt összeesküvés, hamis tanúzás és az igazságszolgáltatás akadályozása vádpontokban bűnösnek találták.

Fotó: Getty Images

John Mitchell

John Mitchell 1969 és 1972 között az Egyesült Államok főállamügyészeként dolgozott Nixon kormányzása alatt. Korábban Nixon 1968-as választási kampányának vezetője volt, valamint az elnök nagyon közeli barátja. Nixon 1972-es újraválasztási kampányát szintén ő vezette. Közvetlenül a Watergate-betörés után felbérelte Stephen King volt FBI-ügynököt, akinek meg kellett gátolnia Mitchell feleségét abban, hogy megismerhesse az eset részleteit, és beszélhessen azokról az újságíróknak. Mitchell személyesen is részt vett azokon a megbeszéléseken, ahol a Demokrata Pártba való beszivárgás volt a cél. Legalább háromszor találkozott az elnökkel, hogy a nyomozás és az egész ügy eltussolásáról tárgyaljanak. Bűnösnek találták összeesküvés, az igazságszolgáltatás akadályozása és hamis tanúzás vádpontjában. 19 hónapot töltött börtönben.

Figyelem: Ez egy reakciókártya. A kártya akció részét kizárólag akkor használhatod, amikor közvetlenül reagálsz a Szerkesztő akcióként kijátszott ESEMÉNY kártyájára. Játszd ki Mitchellt, hogy azonnal meggátold egy ESEMÉNY létrejöttét. A Szerkesztő ez után felhasználás nélkül a dobópaklijába teszi a kártyát. Mitchellt kijátszhatod egy reakció reakciójaként is a „Tömegtüntetés" kártya eseményével szemben (azért, hogy mégis végrehajthasd az akciót, amit az meggátolt). A Ben Bradlee ÚJSÁGÍRÓ kártya eseményét nem akadályozhatod meg ezzel a kártyával.

AZ ÚJSÁGÍRÓK

Fotó: Getty Images

Bob Woodward

Illinois államban, Genevában született, a Yale-en végzett történelem és angol irodalom szakon. 1965-ben diplomázott, majd 5 évet szolgált az Egyesült Államok Haditengerészeténél, ahol hadnagyi rangot szerzett. Leszerelése után, 1971-ben a Washington Post újságírójaként kezdett el dolgozni. Carl Bernsteinnel azt a feladatot kapták, hogy készítsenek riportot az 1972. június 17-i Watergate-betörésről. Woodward tényfeltáró riportja, részben a névtelen, csak „Mély Torokként" emlegetett informátorának köszönhetően nélkülözhetetlen volt abban, hogy felelősségre vonják a nixoni Fehér Házat a tetteikért, ami végül a kormányzat lemondását eredményezte.

Fotó: Getty Images

Carl Bernstein

Carl Bernstein Marylandben, Silver Springben nőtt fel. Az újságírással már 16 évesen megismerkedett, amikor másolófiúként dolgozott a Washington Starnál. Bár soha nem fejezte be az egyetemet, de pályája szárnyalni kezdett, amikor díjat nyert egy tényfeltáró riportjának köszönhetően, amit a New Jersey székhelyű Elisabeth Daily Journalnak készített. 1966-ban csatlakozott a Washington Posthoz, mint a helyi hírek tudósítója. A betörés után Bob Woodwarddal közösen kapták meg a megbízást, hogy készítsenek beszámolót a Watergate-betörés nyomozásáról. Bernstein tényfeltáró riportjai képesek voltak összekapcsolni a kormányt a betöréssel, főként az a cikk, ami a Nixon újraválasztási kampányán belül történő pénzügyi utalásokról szólt. A nyilvánosság ezekből szerzett tudomást a kormányzat szerepéről az összeesküvésben.

Fotó: Getty Images

Ben Bradlee

Bradlee a Washington Post főszerkesztője volt 1968 és 1991 között. Tehetős családba született, de a nagy gazdasági világválság során szinte teljesen elvesztették a vagyonukat. A Harvardon végzett, majd a haditengerészet hírszerzési hivatalában dolgozott. Harcolt a II. világháború Csendes-óceáni hadszínterén is. Miután hazatért a háborúból, 1948-tól a Washington Post újságírójaként kezdett el dolgozni. Rövid ideig dolgozott a kormánynak, mielőtt újságíróként visszatért volna a Newsweekhez, majd a Washington Posthoz, mint főszerkesztő. Bradlee volt Woodward és Bernstein felettese a Nixon-kormányzat utáni nyomozásban. Az ő munkája tette lehetővé, hogy a Nixon-kormány, valamint mások sokszor a színfalak mögött történő nyomásgyakorlása ellenére befejezhessék a riportot.

Figyelem: Ez egy reakciókártya. A kártya akció részét kizárólag akkor használhatod, amikor közvetlenül reagálsz Nixon akcióként kijátszott BIZALMAS kártyájára. Játszd ki Ben Bradlee-t, hogy azonnal meggátold az akció létrejöttét. Nixonnak ezután el kell távolítania a kijátszott BIZALMAS kártyát a játékból. Bradlee kártyáját kijátszhatod egy reakció reakciójaként is, a John Mitchell BIZALMAS kártyával szemben (azért, hogy végrehajthasd az akciót, amit Mitchell meggátolt).

EGYÉB KÁRTYÁK

Fotó: Getty Images

Fotó: Getty Images

Fotó: Getty Images

Fotó: Getty Images

Fotó: Getty Images

Fotó: Peter Dringautzki

Gemstone-terv

A Gemstone-terv egy sor titkos és illegális tevékenységet foglalt magába, amelyek célja az ellenzék sorainak feldúlása volt. A hadművelet ötlete először Gordon Liddy, John Mitchell, John Dean és Jeb Magruder fejében körvonalazódott.

Fotó: Peter Dringautzki

Nyitás

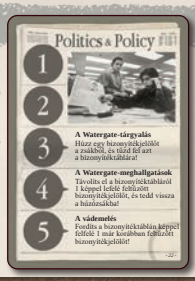
Figyelem: Amikor a kártyát ESEMÉNYKÉNT játszod ki, van egy lehetőséged, aminek segítségével játékban tarthatod a kártyát továbbra is: Ha a kijátszás pillanatában van BIZALMAS kártya a kezedben, akkor az esemény végrehajtása után eltávolíthatod azt a játékból, ezzel meggátolva a „Nyitás" kártya eltávolítását a játékból (ehelyett a dobókaliba kerül). Viszont tudnod kell, hogy a forduló hátralévő részében egyel kevesebb kártya áll majd rendelkezésedre.

Fotó: Getty Images

Tökéletes kedélyállapot

Figyelem: A fordulód első lépéseként nem használhatod ennek a kártyának az akció részét. Amint kijátszottad a kártya akció részét (a második vagy későbbi körben), a forduló hátralévő részében a Szerkesztő nem használhatja egyik ESEMÉNY kártyája akcióját sem, kizárólag csak az érték részüket. Az ÚJSÁGÍRÓ kártyák akcióit továbbra is végre lehet hajtani.

Fotó: Getty Images

Fotó: Getty Images

Fotó: Getty Images

Több információt a témáról a 17. oldalon találsz.

Fotó: Getty Images

Több információt a témáról az oldal alján találsz.

Fotó: Getty Images

Több információt a témáról a 21. oldalon találsz.

Fotó: Getty Images

Tömegtüntetés

Figyelem: Ez egy reakciókártya. A kártya akció részét kizárólag akkor használhatod, amikor közvetlenül reagálsz Nixon egyik akcióként kijátszott BIZALMAS kártyájára. Játszd ki a „Tömegtüntetés” kártyát, hogy azonnal meggátold a BIZALMAS akciójának létrejöttét. Nixonnak ezután el kell távolítania a kijátszott BIZALMAS kártyát a játékból. A „Tömegtüntetés” kártyát kijátszhatod egy reakció reakciójaként is, a John Mitchell BIZALMAS kártyával szemben (azért, hogy végrehajthasd az akciót, amit Mitchell meggátolt).

Fotó: Getty Images

Kövesd a pénzt!

Figyelem: Ez egy reakciókártya. A kártya akció részét kizárólag akkor használhatod, amikor **Nixon bizonyítékjelölőket** szeretne mozgatni egyik kártyája **érték részével**. Amint Nixon elmozgatta az egyik bizonyítékjelölőt, játszd ki a „Kövesd a pénzt!” kártyát, hogy semmissé tedd a lépését. Ezután a bizonyítékjelölőt mozgasd az eredeti pozíciójából, annyi mezővel magad felé, amennyivel Nixon mozgatta, mielőtt meggátoltad volna őt. Nixon mindezek után a dobópaklijába helyezi felhasználatlanul a kijátszott kártyáját.

Fotó: Peter Dringautzki

Működik a rendszer

Figyelem: Amikor a kártya akció részét használod, nézd át a játékból korábban eltávolított kártyáidat. Válassz egyet közülük, majd hajtsd végre annak akció részét, mintha most játszottad volna ki (ez nem lehet egy reakciókártya). Ezután távolítsd el az általad kiválasztott kártyát a „Működik a rendszer” kártyával együtt.

„EGY PITI BETÖRÉS”

A Watergate-ügy története

Bevezetés:

Watergate, a név, ami teljesen összefonódott az Amerikai Egyesült Államok legnagyobb politikai botrányával. Egy épületkomplexum, aminek része több apartman, iroda, valamint egy szálloda is. 1963 és 1971 között épült a Potomac folyó partján, a néhai Washington Gas Light vállalat épületének helyére. A Watergate

1972-ben a fejlődés úttörőjének számított egy olyan városban, ami még mindig nyögte az 1968-as faji zavargásokat és a vietnámi háború elleni folytonos tüntetéseket. 1972 elején még senki nem sejthette, hogy a Watergate a szinonimája lesz a korrupciónak, a politika piszkos trükkjeinek, a választási csalásnak, valamint az Egyesült Államok elnökének lemondásának.

Előzmények:

A Watergate-botrány[1] gyökerei a publikussá tett Pentagon-iratokra[2] vezethetők vissza. Ezekben az iratokban – amelyek hivatalos neve „A hadügyminisztérium vietnámi munkacsoportjának jelentése” – részletekbe menően volt összefoglalva az Egyesült Államok politikai és katonai befolyása Vietnámban a II. világháborútól kezdve egészen a háború kirobbanásáig. A szerzőknek hozzáférésük volt szigorúan titkos[3] adatokhoz, így képesek voltak egy őszinte és lényegre törő elemzést írni a helyzetről. Az egyik elemző, a korábbi tengerészgyalogos tiszt, a harvardi doktori címmel rendelkező **Daniel Ellsberg** volt. Katonai elemzőként dolgozott a Rand Corporationnek, amikor elege lett a vietnámi háborúból. Valósággal megdöbbentette, hogyan használta az Egyesült Államok a hatalmát az Eisenhower- és a Johnson-kormányzat alatt arra, hogy hatalomra juttassa, majd ott is tartsa Ngo Dinh Diemet, akit végül 1963-ban egy merénylet során megöltek. A Diem elleni merénylet csakis az Egyesült Államok segítségével jöhetett létre. Ellsberg barátjával, Anthony Russóval 1969-ben lemásolta a teljes jelentést. 18 hónappal később az iratokat több amerikai újság is publikálta.

Bár Nixon elnök kezdetben örült annak, hogy a Pentagon-iratok lejáratják a demokratákat (főleg Kennedyt és Johnsont), hamar rá kellett jönnie, ha további titkosított anyagok szivárognak ki, az ő megítélésére is ártalmasak lehetnek, sőt a Kínával kezdeményezett tárgyalások helyzetét is ronthatja. Ebben az időben a Nixon-kormányzatnak is rendre problémát okoztak az információszivárgások, így a Pentagon-iratok csak tovább növelték a bizonytalanságot. Annak érdekében, hogy Ellsberget hiteltelenné tegyék, Nixon ügyvédje, **John Ehrlichman** megkísérelt az FBI-tól egy pszichológiai jelentést kérni, ami megkérdőjelezte volna Ellsberg szavahihetőségét, de a kiállított jelentés nem volt használható, így a „vízszerelőket” állították az ügy megoldására.

A „vízszerelők”:

A „vízszerelők”[4] egy volt CIA-ügynökökből formált, titkosan működő politikai csoport volt, akik célja a Fehér Házból történő szivárgások megakadályozása, továbbá a háttérben folytatott politikai „piszkos trükkök” végrehajtása volt. A „vízszerelőket” az elnök újraválasztási kampányának költségvetéséből finanszírozták. Az 1972-es elnökválasztás során sikeresen besároztak két demokrata elnökjelöltet, akik ennek köszönhetően kiestek a versenyből, hátrahagyva a jelentéktelennek számító McGovern dél-dakotai szenátort, mint Nixon egyedüli demokrata kihívóját.

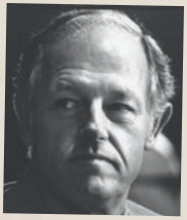
További információk után kutatva, a „vízszerelők” Ellsberg elmeorvosának irodájába is betörtek. 1971-ben, a munka ünnepének hétvégéjén, több sikertelen kísérlet után, betörtek a Los Angeles-i egészségügyi központba, ahol szembesülniük kellett azzal, hogy hiába feszítették fel a szekrényeket, Ellsberg egészségügyi leletei nincsenek ott.

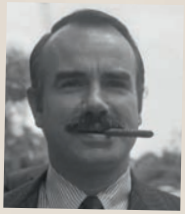
A betörés:

1972 választási év volt, Nixon elnök a választási stábjának utasításba adta, hogy tegyenek meg mindent, ami szükséges a választás megnyeréséhez. Charles Colson, Nixon „intézője” felbérelte E. Howard Huntot, Ehrlichman pedig Gordon Liddyt. Liddy ügyvéd, háborús veterán, és korábbi FBI-ügynök volt, aki mélyen hitt Nixon konzervatív szemléletében, és akinek nem voltak fenntartásai, ha törvényt kellett szegnie Nixon újraválasztása érdekében. Liddy vakmerőségének köszönhetően bukott le, amikor az FBI erőforrásait használta arra, hogy leendő felesége életéről szerezzen információkat. A Fehér Házban senki nem ismerte Liddy vakmerőségét, de tisztában voltak minden elért teljesítményével. Sikeresen elfogott egy top 10-es körözési listán szereplő bűnözőt, és ő volt a legfiatalabb területi igazgató az FBI történetében.

Howard Hunt és Gordon Liddy volt a kapcsolattartó a „vízszerelők” és a Fehér Ház vezetősége között. Liddy számtalan titkos politikai akciót tervezett, többek között a Gemstone-hadműveletet, amelynek célja a demokraták lejáratása volt, ehhez háborúellenes tüntetőket raboltatott volna el, és az ellenzék politikusait prostituáltakkal teli lévő hajókra csalta volna, hogy kompromittáló képeket készíthessenek róluk. Ezeket a hadműveleteket soha nem hagyta jóvá a kormányzat, kivéve egyet. Szerezzenek minél kínosabb információkat arról, milyen titkos tevékenységeket folytat a Demokrata Párt. Liddy és Hunt egy betörés **tervével**[5] állt elő, céljuk bejutni a Nemzeti Demokrata Bizottság (DNC) főhadiszállására, ami a Watergate-épületkomplexumban található.

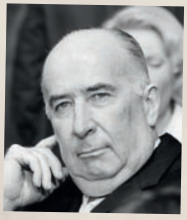

1972 májusának elején Liddy megbízta Huntot és **James McCordot**, hogy hallgassa le a DNC telefonjait, és készítsenek képeket a kampányterveikről. A betörést tervező emberek többedmagukkal (Miamiban tartózkodó, Castro-ellenes kubaiakkal) a kampányköltségekből átcsoportosított pénzekből felszerelést vásároltak és szállodai szobát béreltek, hogy megtervezzék, miként viszik véghez a kitűzött célokat. A terv része volt az ajtó zárjainak leragasztása, és egy megfigyelőállomás felállítása az út túloldalán levő Howard Johnson szállodában.

A betörők 1972. május 28-án sikeresen bejutottak a DNC irodájába, és elhelyezték a lehallgatóberendezéseket, a DNC-elnök Larry O’ Brien és az ügyvezető igazgató, Robert Oliver telefonjaiban. Liddy és Hunt egészen addig sikeresnek ítélte a műveletet, ameddig rá nem jöttek, hogy az O’Brien telefonjába telepített készülék nem működik, Oliver telefonhívásai pedig nem nyújtanak elegendő információt. **John Mitchell**, a korábbi amerikai főállamügyész és Nixon újraválasztási kampányának vezetője átnézte a megszerzett információkat, majd kijelentette: „használhatatlanok, nem érte meg a rájuk költött pénz”. Liddy a megbeszélésen biztosította Mitchellt[6], „kijavítják a hibákat”.

Hunt kezdetben túlságosan kockázatosnak tartott egy újabb betörést a Watergate-épületbe. Liddy próbálta meggyőzni őt, mondván „A műveletnek létre kell jönnie, a nagy ember [Mitchell] is így akarja”. Hunt beleegyezett, és megtervezték az újabb betörést. Ahogy az első alkalommal is, a betörők feltörték a zárakat, majd leragasztották azokat, hogy gyorsabban tudjanak távozni. **Alfred C. Baldwin** volt az őrszem a Howard Johnson szállodában, rádión McCorddal és Hunttal is összeköttetésben állt. McCord leragasztotta a zárakat, majd értesítette a csapatot, hogy várjanak, amíg minden tiszta nem lesz. A betörni készülő csapatnak 1972. június 18-án éjjel 1 óra utánig kellett várnia, hogy a DNC irodái teljesen kiürüljenek[7].

Pár perccel a művelet megkezdése után a csapat sietve tért vissza a szállodai szobájába, mondván a ragasztószalagokat eltávolította valaki a zárakról. Liddy egy rövid megbeszélés után úgy döntött, újra behatolnak a kubai születésű Virgilio Gonzalez zártörővel, akit az amerikai születésű, kubai szabadságharcos, Frank Sturgis fog fedezni. McCord rádiója túl nagy statikus zajt generált a Watergate-épületen belül, így kikapcsolták azt. Baldwinnak így esélye sem volt figyelmeztetni őket, ha történik valami. Néhány perccel később a betörőcsapat a DNC irodájának hátsó bejáratánál állt, felkészülve arra, hogy képeket készítsenek, és újabb lehallgatóberendezéseket telepítsenek. A hátsó bejárat ajtajának feltörése azonban a vártnál nehezebbnek bizonyult, így végül a teljes ajtót leszerelték a zsanéroknál fogva. A források eltérnek arról, hogy mi történt pontosan, de McCord újra leragasztotta a zárakat. A biztonsági őr, Frank Wills azonnal hívta a rendőröket, miután felfedezte, hogy valaki vagy valakik újra leragasztották a zárakat[8].

Három civil ruhás rendőr[9] felelt a hívásra, Baldwin[10] talán ezért nem nézte őket rendőröknek. Miközben Gonzalez kinyitotta O’Brien ajtaját, a többiek képeket készítettek. Éjjel 2 óra környékén a rendőrök elfogták az öt betörőt.

Baldwin rádión értesítette Liddyt és Huntot a történtekről, akik elhagyták a helyszínt. Hunt egy kitérő után visszatért a Howard Johnson szállodába, és azonnal telefonálni kezdett, hogy felsorakoztassa az ügyvédeket, és megszerezze az óvadék kifizetéséhez szükséges összegeket. Baldwin a furgont, amiben a lehallgatóberendezések és egyéb terhelő dokumentumok voltak, azonnal elvitte McCord házához, a marylandi Rockville-be[11]. A betörés befejeződött, kezdődött az ügy eltussolása.

Az ügy eltussolása:

A washingtoni rendőrség hamar rájött, nem közönséges bűnözőkkel van dolguk, így az FBI segítségét kérték a betörőknél talált berendezések megvizsgálásával kapcsolatban. A kirendelt FBI-ügynök azonnal felismerte a lehallgatóberendezéseket, sőt Hunt nevét is megszerezte az egyik betörő címlistájáról. Mivel pár szemtanú korábban már látta McCordot a Howard Johnsonban, így a Hunt által bérelt szobát is átkutatták, ahol megtalálták a híváselőzményeiket. **John Dean**, a Fehér Ház jogi képviselője ekkor tért haza a Fülöp-Szigetekről, Nixon elnök pedig arra várt, hogy visszatérhessen Washingtonba Key Biscayne-i házából, a DNC-s O'Brien pedig minden követ megmozgatott egy átfogó nyomozás érdekében.

1972. június 23-án Nixon találkozott két kiemelt tanácsadójával, Ehrlichmannal és **Bob Haldemannal**, a személyzeti főnökével, hogy megbeszéljék, miként tartsák távol a kormányzatot az ügytől. Dean, felismerve a betörés nyilvánosságra gyakorolt negatív hatásait, megbízta Ehrlichmant, hogy haladéktalanul semmisítsen meg minden iratot Hunt széfjéből, és a „vízszerelők" irodájából. Dean végül Patrick Gray megbízott FBI-igazgató segítségével minden iratot megsemmisített. Bár Nixon kezdetben nem tudott a betörésről, megbízta a CIA-t, hogy akadályozza (vagy akár állítsa is le) az FBI nyomozását[12].

Mitchell tagadta, hogy a Fehér Háznak bármi köze lenne a betöréshez. Pár nappal később a szóvivő Ziegler „piti bűntényre" hivatkozva nem volt hajlandó az esetről nyilatkozni. 1972. augusztus 29-én Nixon a következőket mondta a sajtótájékoztatóján: „John Dean részletes vizsgálatai nyomán kategorikusan kijelenthetem, sem a Fehér Ház személyzetén, sem a kormányzaton belül nem vett részt senki ebben a bizarr incidensben." Soha nem találtak semmilyen bizonyítékot arra utalóan, hogy Dean vizsgálatot indított volna ebben az ügyben.

Kövesd a pénzt:

Amint az ügy eltussolása folyamatban volt, és a sajtó újabb célpontok után kutatott, Dean, Ehrlichman és Colson azzal foglalkozott, hogy megvásárolják a betörők hallgatását. Semmiképp nem szerették volna belekeverni az ügybe a Fehér Házat vagy az elnök újraválasztási bizottságát (CRP). A kormányzat, ahol csak tudott, hazudott a nyomozás során. Nixon ekkor vezette a választási statisztikákat, így tisztában voltak vele, ha sikerül újabb 4 évre megválasztani őt, akkor rövid időn belül korlátozni tudják a nyomozásokat. Gray, az FBI megbízott igazgatója a nyomozás minden mozzanatáról tájékoztatta Deant, minden feljegyzés másolatát, sőt még a nyomozás következő lépéseit is megosztotta vele. A kormányzat egyértelműen tudta, hol áll a nyomozás, és azt is, mivel kell készülniük. Liddynek, Huntnak és a rablóknak azonban szükségük volt pénzre a jogi védelmük és a megélhetésük érdekében. Colson és a CRP könyvelője, Hugh Sloan ezért a választási kampány összegeit különböző módon megcsapolták, azokat pedig bankokon és Liddyn keresztül úgy mozgatták, hogy eljussanak a betörőkig. Sloan később bevallotta, Maurice Stans, a pénzügyi igazgató utasította őt arra, adja át a pénzt Liddynek. Balszerencséjükre nem tudták, hogy a bank minden tranzakcióról készült adatot fél éven át megőriz, így ezek nyilvánosságra kerültek a nyomozás és betörők perei során. A nyomozás egy adott pontján sikerült összekötni Liddyt, Huntot és az öt betörőt a CRP-vel.

A Watergate betörői ellen vádat emeltek, ügyüket az Egyesült Államok joghatósága alá tartozó kerületi bíróra, John Siricára bízták. Sirica általában nagyon súlyos büntetéseket szabott ki, ezért „Maximum John” becenéven emlegették. Hunt pénze fogytán volt, hathatós segítség pedig nem érkezett az alkalmazóitól, így pénzért könyörgött. Barátjának, Colsonnak kijelentette „Mi tartjuk a hátunk a tényleges elkövetőkért… Ez egy kétirányú utca.” December 8-án Hunt felesége, Dorothy egy repülőszerencsétlenség következtében elhunyt, a hatóságok pedig 10 000 dollárt találtak a táskájában 100 dolláros címletekben. McCord büntetése enyhítése érdekében információt szolgáltatott a CIA embereinek, az újraválasztási kampány viszont töretlenül haladt előre. Július 1-jén Mitchell „családi okokra” hivatkozva lemondott, és kiszállt a kampánybizottságból. Szeptember 29-én a sajtó találgatásokat jelentetett meg arról, Hunt hogyan csoportosította át a kampányköltségeket piszkos politikai trükkök finanszírozására. Október 10-én az FBI kijelentette, a betörés kapcsolatba hozható politikai kémkedéssel. November 7-én Nixon hatalmas fölénnyel nyerte meg a választást, mindössze két államban maradt alul, Massachusettsben és Washington DC-ben. Hatalmas megkönnyebbülés lett úrrá a Fehér Házon, Nixon nagyon felbátorodott, saját elképzelése szerint akarta formálni a kormányt. El is utazott Camp Davidbe, hogy megtervezze a következő 4 évet, de a viharfelhők tovább gyülekeztek.

Kiterjedt botrány:

Sirica bíró és a sajtó egyre inkább sejtette, milyen hatalmas üggyé válhat a Watergate-betörés. A karácsony előtt tartott előzetes tárgyaláson Sirica szerette volna, ha az esküdtszék tudomást szerez arról, hogyan fizették le a betörőket, miért tették ezt és ki volt az ötletgazda. A tárgyalás megkezdése pillanatában Siricának azonban még nem voltak válaszai ezekre a kérdésekre.

A tárgyalás megkezdésével egy időben a New York Times egy cikket jelentetett meg, amiben közölték, a betörésben részt vevő kubai amerikaiak a CRP alkalmazásában állnak, tevékenységükért pedig 900 000 dollárt folyósítottak számukra. A cikk még a felelősök láncolatát is levezette, Bakertől kezdve Hunton, Liddyn és Colsonon át egészen Mitchellig. A cikkben megjelent információk hitelességét a kormányzat és Mitchell is cáfolta. A cikk megjelenése után minden vádlott bűnösnek vallotta magát. Sirica bíró annyira dühös volt, hogy az ítélethirdetést elnapolta, abban reménykedve, hogy addig újabb információk látnak majd napvilágot.

Mindezzel egy időben a demokraták, akik a kongresszus mindkét házát irányították, megszégyenítették a kormányzatot. A szenátus 77-0-s elsöprő szavazattal döntött egy vizsgálóbizottság felállításáról, amit Észak-Kalifornia szenátora, Sam Ervin felügyelt. Nixon aggódni kezdett a szenátus által indított nyomozás miatt, de tudta, a meghallgatás csak pár hónap múlva esedékes.

Nixon reménykedett abban, hogy a jól bevált taktikái segítségére lesznek az ellenfelei megfélemlítésében és azok hiteltelenné tételében, ezzel pedig csökkenteni tudja az őt körülvevő politikai problémákat. Lehetőséget látott a nyilvánosság félrevezetésében, így Grayt jelölte az FBI igazgatói címére, nem sejtve, ezzel mekkora lehetőséget ad a szenátusban levő demokratáknak.

Grayből hiányzott a Nixon-kormányzatra jellemző intelligencia és könyörtelenség. Február 28-án Gray a szenátoroknak bevallotta, folyamatosan információkat osztott meg a Watergate-nyomozásról John Deannel. A szenátorok nem hittek a fülüknek, Deant azonnal beidézték tanúnak, ezt azonban Nixon elnök ügyvédek közötti titoktartásra hivatkozva megtagadta. Március 8-án Gray értesítette a szenátorokat arról, hogy Ehrlichman is tudott az FBI nyomozásáról.

Március 20-án Sirica és a bíróság összeült, hogy ítéletet hirdessenek a Watergate-betörésben részt vevő hét vádlott perében. Sirica jelezte az összegyűlteknek, szeretné felolvasni McCord levelét. A levél egyértelműen kijelentette, a jelen levő hét vádlott politikai nyomásra vallotta bűnösnek magát, a vádlottak egy része hamis tanúvallomást tett, másik részük pedig, akik a betörést kitervelték és finanszírozták, nincsenek is jelen a vádlottak között, utalt ezzel a Fehér Ház személyzetére. A bíró meghallgatási szünetet rendelt el, hogy lehetőséget adjon a sajtó munkatársainak az információk összegyűjtésére. Sirica információt gyűjtött a Fehér Házból és a sajtó embereitől egyaránt. A tárgyalási szünet végeztével, Sirica a maximális büntetést szabta ki a vádlottakra, azzal a kikötéssel, hogy Liddyt leszámítva mindenki ügyét 3 hónap múlva újra-

tárgyalhatják. Sirica azt is kijelentette, a büntetés mértéke enyhíthető, annak függvényében, ki mennyire működött együtt az Ervin által felállított vizsgálóbizottsággal.
A Sirica által felolvasott McCord-levél előtt kizárólag a Washington Post újságírói, Woodward és Bernstein jelentettek meg cikkeket az összeesküvésről, és annak eltussolásáról. Mindketten a Mély Torok becenéven ismert forrásukra támaszkodtak. A Chicago Tribune-höz hasonló újságok is publikáltak cikkeket a témában, de ők a kormányzat verzióit, amelyekben egyértelműen cáfolták a Washington Postban olvasottakat. A sajtó nagy része tulajdonképpen teljesen figyelmen kívül hagyta a Watergate-betörést, mert azt hitték az éppen hatalmon levő elnök semmiképp sem szegné meg a törvényt – ennyire amatőr módon. Annak ellenére, hogy Nixon folyamatosan hadakozott velük, a sajtó nem mert kikezdeni vele. McCord levele viszont mindent megváltoztatott, a nyilvánosságra került információk fényében a sajtó eltökélt volt, hogy a kormányzat után nyomozzon. A sajtó és Nixon kapcsolata bár soha nem volt fényes, most sokkal rosszabbra fordult.
Az Ervin bizottságnak McCord és Gray vallomásával most már tudomása volt arról, hogy a kormányzat mindent tudott az FBI nyomozásáról. A kormányzat szükségét érezte, hogy lépéselőnybe kerüljön a szenátussal szemben. Március 28-án Nixon nyomására Ehrlichman Richard Kleindienst főállamügyésznek azt mondta, a kormányzatnak nem volt sejtése a betörésről. Nixonban nem tudatosult, hogy a lépéselőny megszerzésére már nincs esélye. Magruder április 13-án közölte a szövetségi ügyészekkel, hogy ő is hamisan tanúzott. Négy nappal később Dean beismerte Nixonnak, ő is együttműködött a szövetségi ügyészekkel. Pár hét határozatlanság után Nixon menesztette mindhárom kiemelt tanácsosát, Ehrlichmant, Haldemant és Deant, valamint követelte a főállamügyész lemondását. Ugyanazon a napon Nixon megbízott államügyésznek választotta Elliott Richardsont, és lehetőséget biztosított neki egy különleges vizsgálóbizottság felállítására, ami kivizsgálja a Watergate-betörés ügyét. Richardson Archibald Coxot bízta meg ezzel.
Az Ervin-bizottság 1973. május 17. és augusztus 7. között a tévében sugározta az ügy minden fejleményét. A Nielsen becsült adatai szerint a tévével rendelkező lakosság 85%-a tekintett bele az ügy valamelyik szakaszába. Dean volt a vád koronatanúja, mindent elmondott a nyilvánosság előtt a lehallgatóberendezésekről, a felelős kormány tudomásáról az ügy eltussolásáról és tagjai hamis tanúvallomásairól. A legnagyobb hírértéke az Ovális Irodában elhelyezett lehallgatóberendezéseknek volt. A szenátus és az amerikai lakosság meghökkent a beismerésen. A bizottság és a jogi képviselők egyaránt követelték a felvételeket. Nixon titoktartási privilégiumra hivatkozva ezt megtagadta, azonban Cox és a bizottság megtámadta ezt a döntést. A bíróság kezébe került az ügy legfontosabb bizonyítéka.

A szombat esti „mészárlás”:

A Watergate-botrány közepette Nixon rákényszerült, hogy más jogi problémákkal is foglalkozzon, amit alelnöke, a marylandi Baltimore-ból származó Spiro Agnew gerjesztett. A Wall Street Journal egy Agnew ellen indított titkos nyomozásról publikált, amit még a marylandi kormányzósága idején végeztek. Nem sokkal később olyan állítások láttak napvilágot, amelyek szerint Agnew kenőpénzeket fogadott el. A baltimore-i szövetségi ügyészek jelentős bizonyítékokat találtak az alelnökkel szemben. Agnew küzdött a vádak ellen, és a nyilvánosság előtt kijelentette: „Nem fog lemondani, ha vádat emelnek ellene.” Agnew 1973. október 10-én végül benyújtotta lemondását, hogy elkerülje a börtönbüntetést, és ezzel ő az első olyan alelnök, aki bűnözői magatartás miatt kényszerült lemondásra[13].
Nixon és Cox vitába keveredett a beidézések miatt, Nixon követelte Cox lemondását. 1973. október 10-én utasítást adott Richardson főállamügyésznek, hogy menessze Coxot. Richardson inkább lemondott. Nixon ezután Richardson helyettesének adta utasításba ugyanezt, de ő is inkább a lemondást választotta. Végül Robert Bork helyettes államügyész személyében Nixonnak mégiscsak sikerült találnia egy olyan embert, aki hajlandó volt meneszteni Coxot. A sajtó és a demokraták dühöngtek, Nixon támogatóinak száma folyamatosan csökkent.
Hitelessége visszanyerése érdekében végül engedte az elszánt republikánus Leon Jaworskinak, hogy átvegye a nyomozás irányítását. Nixon balszerencséjére Jaworski komolyan vette a kötelességeit, így a későbbiekben sokkal nagyobb problémájává vált az elnöknek.

A vég:

1974. július 20-án az Amerikai Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága egyhangúan döntött arról, Nixonnak kötelessége átadni a hangszalagokat – aki ezt végül meg is tette. Mivel a szalagok nyilvánosságra kerültek, Nixon, Alexander Haig és Henry Kissinger tanácsadóival tárgyalásba kezdett, hogy eldöntsék, a bizottsághoz eljuttatott vádemelő nyilatkozatok fényében mitévők legyenek. Nixon teljesen összezavarodott.

A nyilvánosságra hozott Nixon-szalagok valóságos futótűzként terjedtek a sajtóban. A figyelemfelkeltő viszont az volt, hogy az 1974. június 20-i szalagról hiányzott 18 és fél perc. Nixon személyi titkára, **Rose Mary Woods** vállalta magára a felelősséget. Woods azt vallotta, a törlés egy véletlen következménye, akkor történt a baleset, amikor másolatokat készített a szalagokról. Miközben a megcsörrenő telefonért nyújtózkodott, véletlenül hozzáért a törlő gombhoz, lábát pedig a pedálon felejtve előretekerte a szalagot, ezzel törölve egy részét. Woods éppen ezt szemlélteti a fényképészeknek a mellékelt képen. A szakértők és Nixon ellenfeleinek többsége viszont szkeptikusan állt Ms. Woods állításaihoz, úgy vélték, a törlés szándékos volt.

Az utolsó szög Nixon kormányzásának koporsójába 1974. augusztus 5-én került, amikor nyilvánosságra hozták az 1972. június 23-án készült hangfelvételt. Nixon a teljes beszélgetést rögzítette, amit Haldemannal folytatott a Watergate-betörésről, és arról, hogyan próbálják majd eltussolni az ügyet. Nixon összes hazugságára fény derült, a nyilvánosság követelte felelősségre vonását. Két nappal később két republikánus szenátor és a kongresszus egyik tagja meglátogatta Nixont, elmondták neki, hogy a vádemelést elfogadták, az eljárás pedig tönkre fogja tenni a kormányzatot. Arra biztatták, hogy mondjon le, ezzel megmentve a Republikánus Pártot és saját magát is a teljes megszégyenüléstől.

Fotó: Getty Images

1974. augusztus 7-én Nixon lett az Egyesült Államok egyedüli elnöke, aki lemondott.

Lábjegyzet

1. Bár egyes számban használtuk a „botrány” szót, a „botrányok” kifejezés sokkal kifejezőbb lenne, mivel a lavinaszerű botrányok sokkal több mindent magukba foglaltak egy politikai rivális irodájába való betörésnél.
2. A Pentagon-iratok titkosítását feloldották, így megtekinthetők az Egyesült Államok Levéltárának weboldalán. https://www.archives.gov/research/pentagon-papers
3. Az Egyesült Államok hadseregében több titkosítási besorolással rendelkezik. Mi az általános „szigorúan titkos” kifejezést használtuk, utalva arra, hogy biztonságügyi beleegyezés szükséges ezen iratok megtekintéséhez.
4. A megnevezés állítólag egy beszélgetésből ered, amit David Young folytatott a nagymamájával. Ő azt kérdezte „Mivel foglalkozol a Fehér Házban?” A válasz a következő volt: „Segítek az elnöknek megakadályozni némi szivárgást”, erre a nagymamája válaszolt „Te akkor egy vízszerelő vagy!” Ez a megnevezés pedig rajtuk ragadt.
5. Liddy „Will” című könyvében azt állította, a terv megalkotása Jeb McGruder, az Újraválasztási Bizottság igazgatóhelyettesének nevéhez fűződik. McGruder elismerte a terv engedélyezését, de tagadja, hogy ő lett volna annak megalkotója.
6. Mitchell tagadta, hogy tudomása lett volna a Demokrata Párt irodáinak bepoloskázásáról, McGruder és Liddy ennek viszont az ellenkezőjét állítja.

7. Liddy és csapata azt hitte, a DNC sokáig dolgozik, de csak az egyik önkéntes használta a DNC WATS vonalait, hogy az egyik barátjával beszéljen. 1972-ben a távolsági hívások nagyon drágák voltak.
8. Wills, amikor először megtalálta a leragasztott ajtókat, felhívta felettesét, aki azt az utasítást adta neki, hogy ellenőrizze azokat újra, és hívja őt vissza, ha újabbakat talál. Wills belebotlott a telefonáló DNC-önkéntesbe, ketten végül úgy döntöttek, átmennek az út túloldalán található Howard Johnson szállodába, és esznek valamit. Willsnek csak egy órával később jutott eszébe az ajtók újbóli leellenőrzése. Ha nem felejtette volna el, és a telefonhívás után azonnal leellenőrizte volna az ajtókat, a második betörést talán soha nem jelentették volna a rendőröknek.
9. A nevük Paul Leeper őrmester, John Barrett és Carl Shoffler rendőrtiszt.
10. Baldwin tanúskodott, ő volt az egyedüli tagja a Watergate-betörőknek, aki ellen nem emeltek vádat.
11. Az FBI soha nem kutatta át McCord furgonját, így elvesztegettek több hónapot, és feltételezhetően olyan kivételesen fontos dokumentumokat is, amelyek kapcsolatba hozták a Fehér Házat a Watergate-betöréssel.
12. Nixon és az FBI néhai igazgatója, Hoover, nem igazán jöttek ki jól, és gyanakvóak volták egymás iránt. Nixon csak Hoover halála után gyakorolt irányítást a szervezetre, azt is csak korlátozottan.
13. 1832 december 28-án John C. Calhoun alelnök az Andrew Jackson elnökkel fennálló jelentős politikai nézeteltérések miatt lemondott.

Ajánlott könyvek és további információk:

A Watergate-ügy egy lenyűgöző téma, amit évekig lehetne tanulmányozni. A történeti háttér összefoglalásához az alábbi forrásokat használtuk:

John Dean, Blind Ambition: The White House Years New York, Simon & Schuster 1976 (Updated forward 2006)

Fred Emery, Watergate: The Corruption of American Politics and the Fall of Richard Nixon London, Random House 1994

Bob Woodward and Carl Bernstein, All the President's Men New York, Simon & Schuster 1974

Richard Nixon et al, Transcripts of the White House tapes Washington DC, National Archives

https://www.archives.gov/open/nixon/37-wht-dataset-conversationlist.html

Select Committee on Presidential Campaign Activities, Gavel-to-Gavel Televised sessions Washington DC, American Archive of Public Broadcasting

http://americanarchive.org/exhibits/watergate

KÉSZÍTŐK

Játéktervező: Matthias Cramer
Grafikai dizájn: atelier 198
Fejlesztés és szabálykönyv: Viktor Kobilke
Életrajzok (11-15. oldal): Andrew Ranks
Történelmi összefoglalás (16-23. oldal): Phillip Millman
Fordító: Heim Hunor **Lektorálta:** Nagy Levente

© 2019 Frosted Games, Matthias Nagy, Sieglindestr. 7, 12159 Berlin, Germany. Minden jog fenntartva!

Importálja:
Gémker-Gémklub Kft.
1143 Budapest, Stefánia út 45.
www.gemker.hu, info@gemker.hu

Figyelem! Nem alkalmas három éven aluli gyermek részére! Fulladásveszély!

GEMKLUB
WATCH IT PLAYED!